

[Undervisningsministeren]

ikke i virkeligheden angik lovforslag nr. L 129, men derimod lovforslag nr. L 127, for sagen er jo den, at lovforslag nr. L 129 ikke drejer sig om at overtage Finseninstituttet, men om at etablere en ordning, som giver brugerkommunerne den indflydelse på rigshospitalets styrelse, der som bekendt er en forudsætning for betalingsordningen. Da hr. Flygaard selv sluttede af med at sige, at betalingsordningen forekom ham fornuftig, så kan jeg kun sige, at forudsætningen for den er altså, at brugergrupperne får den indflydelse, som vi har lagt frem her med forslaget om rigshospitalets styrelse.

Jeg vil til slut sige, at det forekommer mig, at den debat og de indlæg, der har været i dag, viser, at der nok vil være brug for et meget grundigt udvalgsarbejde. Der har helt øjensynligt været mange misforståelser, og det er der for så vidt ikke noget mærkværdigt i, det er et stort lovkompleks, der indebærer en kompliceret stillingtagen. Jeg er ligesom indenrigsministeren af den opfattelse, at hvis vi i ro og stilfærdighed får lejlighed til at drøfte disse ting igennem i udvalget, så vil det vise sig, at vi kan få ryddet en lang række af misforståelserne bort, og det vil sige, at der kan optræde en væsentlig større enighed omkring en række af elementerne i forslagene, end der kom til udtryk her ved førstebehandlingen.

Thorndahl (FP):

Jeg vil gerne sige til indenrigsministeren, at den prioritering, som mit partis folketingsgruppe har anlagt, er, at der er rimelighed i betalings- og visitationsforslaget, altså lovforslag nr. L 126, og med hensyn til de to fysiurgiske hospitaler kunne der være en rimelig begrundelse for at inddrage Hornbæk under rigshospitalet som foreslået. Det er også den indledende konklusion, som indenrigsministeren drog, og det vil jeg selvfølgelig sige tak for.

Må jeg så sige om det, skal vi sige måske noget teoretiske spørgsmål om ekspropriation, at det er fastslået i bemærkningerne, og sådan må det juridisk ligge, at Finseninstituttet er selvejende, og så må man modsætningsvis kunne sige, at det ikke er offentligt. Hensigten med lovforslaget om Finseninstituttet er bl. a. at gøre Finseninstituttet offentligt, hvad det altså ikke er, og det forekommer

mig, at det kun kan ske ved et ekspropriativt indgreb. Så kan man diskutere erstatningens størrelse, men en ejendomsoverdragelse fra noget selvejende, fra noget ikke-offentligt, til noget offentligt må ligesom være baseret på enten en frivillig aftale eller, hvis man ikke vil det, på ekspropriation. Vi kan selvfølgelig ikke vide i detaljer, hvordan man ser på det på Finseninstituttet, men jeg vil da mene, det er en rimelig udgangsvurdering, at der må være tale om en ændring af ejendomsforholdet fra en selvejende institution til offentligt ejendom.

Jeg er lidt ked af – det er en bemærkning til undervisningsministeren – at undervisningsministeren kom ind på forholdet omkring den tidligere SV-regerings tiltrædelse af styringsgruppens forslag. Det er vi andre ligesom gået lidt nænsomt omkring, så det havde været rart, hvis undervisningsministeren også havde taget dette venlige hensyn.

Undervisningsministeren gjorde en bemærkning til mine betragtninger omkring det økonomiske, hvor undervisningsministeren sagde, at det, der er tale om umiddelbart, kun er en administrativ sammenlægning, og at mine vurderinger af omkostningerne ved det ikke var relevante, sådan som lovforslaget i hvert fald formelt ligger nu.

Derfor vil jeg godt sige, at det, jeg er blevet opmærksom på igennem de 3 år, jeg har været herinde, er, at den socialdemokratiske regering traditionelt er kortsynet, men jeg var nu alligevel ikke klar over, at den var det i så udpræget grad. Det er da rigtigt, at de økonomiske konsekvenser ikke direkte vil blive udløst ved gennemførelsen af dette lovforslag, men det fremgår meget tydeligt af de bemærkninger, der ledsager det, at de økonomiske konsekvenser selvfølgelig er et meget væsentligt element, også for folketingets stillingtagen til dem. Lovforslagene har i virkeligheden ikke nogen væsentlig mening, hvis ikke man foretager de investeringer, der er forudsætningen for det hele, hvilket også indgår som en meget central ting i bemærkningerne. Og har man sagt A, må man som regel også sige B.

Nu talte indenrigsministeren, da han startede sin besvarelse heroppe, meget om begrundelsen for disse ting, nemlig den manglende sygehusplanlægning, specielt i hovedstadsområdet, og at al væsentlig planlægning har et væsentligt økonomisk element, og så